

Οι νέοι και οι αντιλήψεις τους γύρω από τα πολιτικά δρώμενα του τόπου μας

● Της Αιμιλίας Ποΐζη

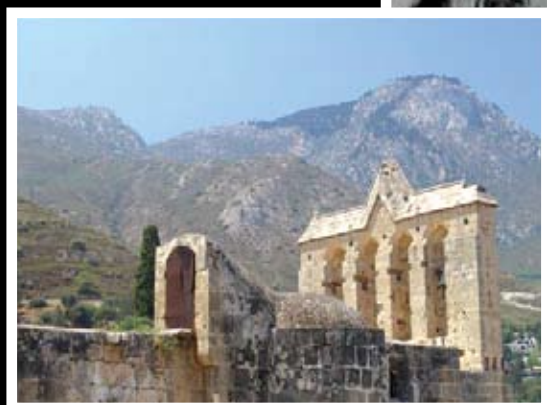
Με το πέρασμα των χρόνων έχουμε συναντήσει πολλές αλλαγές στον τρόπο σκέψης και δράσης των νέων. Ξεκινώντας από τα πρώτα θολά βήματα της νέας γενιάς του απελευθερωτικού αγώνα 55-59 οι νέοι της τότε εποχής αποδεικνύουν ότι μέσα από τον δικό τους αγώνα μπορούν να δώσουν το δικό τους παλμό και να αλλάξουν την μέχρι τότε πορεία. Άλλωστε η δίψα για λευτεριά ήταν αυτή που τους ώθησε να πάρουν την πολιτική πορεία του τόπου μας στα χέρια τους και να αποζητήσουν την απελευθέρωση. Σαν ένα παραμύθι λοιπόν ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια των κατοίκων του νησιού μας ο αγώνας όπου μέσα στα τέσσερα χρόνια διάρκειας του ξεσηκώνει όλους όσους ποθούν ακόμη την ανεξαρτησία.

Κάποιοι μιλούσαν για ένωση με την Ελλάδα, έβγαιναν στους δρόμους και διαδήλωναν υπέρ της ενώσεως. Ταυτόχρονα μια άλλη μερίδα αγωνιστών έγραφε με αίμα τη δικιά της ιστορία, μια ιστορία που πότε δεν θα έπαυε να υπάρχει. Πολλά τα λαμπρά παραδείγματα των νέων, γνωστών και άγνωστων που υπήρξαν οι πρωτοστάτες αυτού του λαμπρού αγώνα και οι οποίοι αφήνοντας τις σχολικές αίθουσες βγαίνανε στους δρόμους και βοηθούσαν τον αγώνα με όποιο τρόπο μπορούσαν. Τα χρόνια

του αγώνα κύλησαν μαρτυρικά για τους νέους αυτούς αλλά δεν τα παράτησαν και αγωνίστηκαν μέχρι το τέλος γιατί το μυαλό τους ήταν στραμμένο στον πιο ψηλό βωμό, το βωμό της λευτεριάς. Νέοι και νέες ενωμένοι, έδειξαν ότι οι νέοι μπορούν και μονάχοι, ότι διψούν για ένα καλύτερο μέλλον και πως υπερασπίζονται το δικαίωμά τους να ονειρεύονται τη λευτεριά.

Η πορεία όμως του αγώνα των νέων δεν σταμάτησε εκεί και αυτό που ακολούθησε έμελλε να είναι ακόμη πιο λαμπρό. Μετά την ανεξαρτησία του νησιού μας, τα χτυπήματα δεν τελειώσαν και λίγοι μόνο έμειναν πιστοί στα ιδανικά και δεν εκμεταλλεύτηκαν τις καταστάσεις αλλά ξαγρύπνησαν για την πατρίδα τους. Λίγο αργότερα θα έρθει και η εισβολή και τότε χιλιάδες νέοι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τους τόπους τους και να θάψουν βαθιά στις ρίζες τους τα όνειρα τους. Ο δρόμος της προσφυγιάς δεν είναι εύκολος και οι δυσκολίες γίνονται μέρος της καθημερινότητας. Οι αγνοούμενοι, οι περισσότεροι από αυτούς νέοι, δεν μπορούσαν να είναι απαθείς και έπεσαν μαχόμενοι. Κανείς δεν γνωρίζει όμως τι απέγιναν, τα νεκρά κορμιά τους θάφτηκαν μέσα στα συντρίμμια που απέμειναν μετά το τέλος του πολέμου.

Τα αποτελέσματα της εισβολής ήταν ολέθρια, οι νέοι όμως δεν τα παράτησαν, δεν τα έβαλαν ποτέ κάτω και παρόλο που στην ψυχή τους υπήρχε πό-

Archaeological site of Salamis (12th-11th century B.C.), Cyprus
OCCUPIED BY TURKISH TROOPS SINCE 1974

νος, συνέχισαν να αγωνίζονται και να ελπίζουν. Οι νέοι καταδικάζουν το πραξικόπημα και την εισβολή και αποδίδουν ευθύνες σε αυτούς που έφταιξαν. Τα χρόνια μετά την τραγική εισβολή του 1974 είναι γεμάτα δυσκολίες και πόνο. Οι νέοι ξεχύνονται στους δρόμους και διαδηλώνουν εναντίων όσων στάθηκαν η αιτία το ένα τρίτο του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας να βρεθεί στα χέρια των Τούρκων κατακτητών.

Μια πατρίδα μοιρασμένη πλέον όπου αιμορραγεί από τον σκορπισμένο σε κάθε γωνιά πόνο. Ένας πόνος που δεν λείει να καλπάσει, μα κάνει τη φλόγα των νέων να φουντώνει. Η νεολαία δρα έντονα στα επόμενα χρόνια, με μαζικές συγκεντρώσεις και με πορείες με το μήνυμα ότι οι νέοι μπορούν και μέσα από της στάχτες να ξαναχτίσουν το μέλλον τους.

Η νεολαία καταδικάζει την ανακήρυξη τους τουρκικού ψευδοκράτους και δεν ξεχνά να αποδίδει ευθύνες σε αυτούς που έφταιξαν. Ενώνει τις φωνές του λαού και όλοι μαζί τραγουδάνε τραγούδια για τη λευτεριά. Τραγούδια που μιλάνε στις ψυχές και γίνονται αθάνατοι ύμνοι. Και κάθε χρόνο, κάθε καλοκαίρι οι θύμισες ζωντανεύουν, κανείς

Τζύπρος κόρη όμορφη

Μια ιστορία θα σας πω
 φκαρμένη που τον κόσμο
 για τούντο τόπο που πονώ
 τζιαι ποττέ μου εν ξεχνώ

Μια νύχταν σαν εκάθουμουν ποιζιή στο παραθύριν
 εφάνειν κόρη όμορφη μα ορφανή που τζιύρη
 τα μάθκια της ελάμπασιν σαν να' ταν που ασήμιν
 τζιαι τα μαλλιιά της θκιό βρουλιά ως κάτω στο γιοφύριν

Τζιαι μονομιάς ο ουρανός που νύχτα μέρα εγίνη
 τζιη Τζύπρος κόρη όμορφη στους αιώνες εν να μείνει

Με το μυαλό τζιαι την καρκιά
 ούλοι εν να θυμούνται
 τούτα τα λόγια που λαλώ
 τζιαι να τα συλλογιούνται

Μα σαν την εκαρτέρουν στις εκκλησιιάς την πύλην
 είπασιν ότι έφυσεν για μακριά τζιαι τζιμήνη
 τζιαι πως για μένα άφηκεν ολόγρουσον μαντιλιν
 να μ' ανταμώσει ύστερον στην Ρήμαιας στο σπίτιν

Τζιαι μονομιάς ο ουρανός που νύχτα μέρα εγίνη
 τζιη Τζύπρος κόρη όμορφη στους αιώνες εν να μείνει

Στίχοι: Αιμιλία Ν. Ποΐζη

δεν ξεχνά τη μαύρη επέτειο της εισβολής και του πραξικοπήματος. Η νεολαία οργανώνει πορείες και διαδηλώσεις, αγναντεύει από μακριά και οραματίζεται για μια ελεύθερη πατρίδα. Δίνει τα δικά της μηνύματα και ξεχύνεται σε κάθε γωνιά του νησιού. Τίποτα δεν τους φοβίζει, ούτε καν η απειλή του οπλισμένου Τούρκου στρατιώτη. Το αίμα που κυλά στις φλέβες της νέας γενιάς σιγοκαίει, τι και αν το κορμί πληγώνετε από τα συρματοπλέγματα και τα χτυπήματα των Τούρκων είναι επώδυνα τίποτα δεν μπορεί να σβήσει τον πόθο και τη λαχτάρα. ■